

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple embracing in a scenic landscape. The woman is wearing a blue dress and the man is wearing a light blue shirt. They are standing in front of a forested hillside under a soft, golden light.

Emmy Graysonová
Týden
ve Francii

EMMY GRAYSONOVÁ

TÝDEN VE FRANCII

PŘEKLAD

ČESTMÍR JONÁŠ

Milá čtenářko,

taky Vás tak fascinují čísla? Druhý Sladký život Duo v tomto měsíci má číslo 333. Jen si to vyslovte: tři sta třiatřicet... A představte si ty chudáky cizince, jak by se poprskali, kdyby to po Vás zkusili opakovat!

To ale tedy znamená, že ve Sladkém životě Duo už vyšlo 666 příběhů. A když se k nim připočte 492 povídek v edici Sladký život... je to dohromady... moc! Někdy si budu muset dát tu práci a spočítám všechna ta neexistující království, knížectví a emiráty, kde se ty příběhy odehrávaly. Tentokrát je to mj. na ostrůvcích v Beringově úžině, kam Lucy Monroeová umístila království Mirrus a Voljarus. Co ji vedlo zrovna do tak zmrzlé část světa, to vážně nevím. I když... možná právě proto, že je kolem nich pořád zima, jsou hrdinové pořádně žhaví. Přesvědčte se sama!

A protože máme zimu i my, mohu Vám trochu té vášně na konec roku a pod stromeček na zahřátí taky doporučit. A když to nejde jinak, tak alespoň zprostředkovaně s mými knihami!

Příjemné svátky a mnoho zdraví do příštího roku.

*S láskou
Váš Harlequin*

Emmy Graysonová

TÝDEN VE FRANCII

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Proof of Their One Hot Night

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:
Čestmír Jonáš

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2021 by Emmy Grayson
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8491-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8492-9 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8493-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Calandra Smytheová otevřela oči. Ucítla, jak ji kolem pasu objímá teplá svalnatá paže, a překvapeně sebou cukla. Když pak v zrcadle nad postelí spatřila svůj obraz, málem vykřikla leknutím.

Hrud' a boky jí zakrývalo tmavomodré hedvábí, pod tenkou pokrývkou ale byla nahá. Látku ložního prádla vnímala na holé kůži jako chladivý polibek. Vlasy, které obvykle nosila svázané do přísně utaženého drdolu, teď byly rozhozené po polštáři jako tmavohnědá svatozář. Rty měla naběhlé, tváře zarudlé.

Ach ne.

Připadala si v té chvíli jako barevná ilustrace z obálky romantického románu.

Právě tak ostatně působil i muž, jehož ruka jí právě spočívala na břiše. Tvář měl sice zabořenou do polštáře, zrcadlo jí ale nabízelo ničím nerušený pohled na nahou zadní stranu jeho těla. Na šíji se mu vlnily tmavé vlasy. Měl široká ramena a svalnatá záda, která přímo vyzývala k tomu, aby nějaká žena nadšeně zkoumala chtivými doteky každou jejich oblinu a pak postupovala dolů...

Dost!

Silou vůle se přiměla zpomalit vzrušený tep. Nechá-pala, jak mohla něco takového dopustit. Ještě nikdy neudělala nic podobně impulzivního, nikdy si nikoho nepřipustila tak blízko k tělu. Připadlo jí, jako by se do její bytosti předchozího večera vtělila nějaká jiná žena,

jedna z těch, které odpovídají na svádění úsměvem a flirtováním, ne chladným pohledem vyhrazeným pro ty, kdo se je rozhodli obtěžovat nežádoucí pozorností.

Mezi žaluziemi dál proudilo do pokoje světlo brzkého rána. Bodavě jí vtrhlo do očí zamžených spánkem. Rychle několikrát po sobě mrkla a opatrně se vyprostila zpod paže milence.

Pomalou spustila nohy z pelesti postele a ucítila pod nimi měkký tlustý koberec. Rozhlédla se po pokoji důkladněji a zjistila, že celou jednu stěnu zabírá velký mramorový krb. Vysoká okna nabízela úchvatný pohled na řeku Hudson. Bylo snazší soustředit se na zkoumání přepychového zařízení než znovu věnovat pohled nahému muži, který dál spokojeně spal za jejími zády. Bylo bezpečnější zkoumat podrobnosti mramorové vřívkvy, kterou zahlédla pootevřenými dveřmi v koupelně, než vzpomínat na palčivou stopu, kterou za sebou zanechávaly doteky jeho rtů na šíji, nadrech a břiše. Mohla tak odložit chvíli, kdy se bude muset postavit se čelem poznání, že se vzdala panenství s mužem, pro kterého měla dlouhé tři roky jen slova pohrdání.

Sáhla po telefonu. Displej naštěstí neukazoval žádné nepřijaté hovory ani textovky od Adriana, jejího zákazníka a zaměstnavatele. Ani neuvěřitelná noc, kterou prožila, nestála za ztrátu jeho důvěry. Po chvíli usoudila, že ani klidu v duši.

Vždy byla hrdá na to, jak si dovede všechny udržovat v uctivé vzdálenosti. Rychle usoudila, že jediná noc plná divokého sexu nemůže na jejím postoji k okolí nic změnit. Už první rychlý pohled přes rameno ale podrobil její závěr důkladné zkoušce. Na přitažlivé tělo dopadalo šikmé slunce ranní a lákavě zdůrazňovalo zlatavým přísvitem každý sval jeho zad, jejichž tvary tak dokonale poznala.

Dost!

Znovu se rozhlédla po pokoji a zkusila odhadnout,

kde skončily její šaty. Věděla, že se musí co nejrychleji obléci a vyplížit se z ložnice dříve, než...

„*Buenos días, Callie.*“

Alejandro Cabrera se při pohledu na to, jak jeho milenka ztuhla, jen líně pousmál. Proti světlému oknu se lahodně rýsovala silueta jejího nádherného těla. Napadlo ho, že by ji možná dovedl přesvědčit, aby se k němu vrátila do postele. Mohl by tak znovu pokrýt polibky její tělo, od půvabně tvarovaných kotníků k plným rtům, možná i s několika odbočkami...

Podle jejích ztuhlých ramen a vyplašeného výrazu v očích pochopil, že to, co se stalo předchozí noci, se nebude opakovat. Zamrzelo ho to. Byl by rád, kdyby ho jindy tak chladnokrevná organizátorka společenských akcí s ledovým srdcem znovu omámila opojnými polibky a slastným sténáním.

Když zjistil, že je panna, chtěl být ještě pozornější a něžnější milenec než jindy.

Druhé kolo jejich milování už tak něžné nebylo. Calandra odpovídala na jeho dráždění s vášní, která jej vynesla do nových výšin rozkoše. Do výšin, které, jak si s úšklebkem přiznal, by s ní teď rád navštívil znovu.

Posadil se a opřel zády o čelo postele. Všiml si, jak se mu její pohled zatoulal k rozkroku. Ihned ucítil novou vlnu vzrušení.

Na tvářích jí při pohledu na jeho tuhnoucí mužství naskočily rudé skvrny. Rychle uhnula pohledem.

Zeširoka se usmál. „Nevidíš nic, co bys už neviděla.“

Tvář se jí stáhla nelibostí. „Nepřipomínej mi to, prosím.“

Zpozorněl. Taková slova zatím od ženy po první společné noci neslyšel. Zamračil se a napadlo ho, jestli její vášnivost nebyla jen preludem. Než ale mohl znovu promluvit, přeběhla Calandra pokojem a posbírala si z podlahy šaty. Po několika vteřinách jí vypadly z prstů a znovu skončily na zemi v neuspořádané hromádce

černého saténu. Chvilku je upřeně pozorovala, jako by je chtěla silou vůle přimět, aby se vznesly a zakryly ji, pak se ale zhluboka nadechla, vysunula bradu a podívala se mu přímo do očí. „Přestaň se na mě dívat!“ rozkázala.

Odtrhl pohled od růžových hrotů ňader a zaostřil jej přímo do jejích očí. Byly šedé, nevýrazné, bez jediné známky citu. „Nevidím nic, co bych už neviděl,“ poznamenal.

„Hned, Alejandro!“ prskla.

Se zklamaným povzdechnutím odvrátil pohled od nádhery jejího nahého těla a vyhlédl oknem na newyorské mrakodrapy zalité ranním sluncem. Původně neplánoval, že by se účastnil oslavy představení nového vína, kterou uspořádal jeho bratr. Dnes byl rád, že poznání neodmítl. Nikdy by jej ale ani ve snu nenapadlo, že jeho další milenkou bude právě Calandra.

Právě tak by tě ale ani nenapadlo, že je panna.

Nenápadně hodil pohledem přes rameno a po očku sledoval, jak pod černou látkou šatů mizí smyslná křivka její šíje, štíhlý pas a nádherné dlouhé nohy. Po chvilce hloubání mrzutě usoudil, že mu nezbyvá než spokojit se s vděkem za společnou noc.

„No...?“ ozvala se.

Potlačil úsměv a znovu se k ní obrátil čelem. Byla už oblečená, rty měla pevně sevřené a ruce bojovně založené do boků. Propichovala ho pohledem tak chladným, že by zahnal většinu mužů na útěk.

Alejandro se jím ale odradit nenechal. Stačilo, aby si vzpomněl, jak ho nohama objímala kolem pasu. „Pardon?“ otázal se.

„Díky za...“ Neurčitě pokynula rukou a potřásla hlavou. „Doufám, že bude tvoje cesta do New Orleansu příjemná.“

Nedovedl si vyložit, proč se ho po jejích slovech zmocnil záchvěv paniky. Než se ale mohl nad svými

pocity lépe zamyslet, podlehl instinktu a vyskočil z postele. Natáhl si domácí kalhoty, které byly přehozené přes opěrák židle, a vydal se za ní do obývacího pokoje.

Když překročil jeho práh, stála už s rukou na klice u dveří apartmá. Zaměřila pohled na jeho nahou hrud, hned nato jím ale uhnula bokem a do tváří jí znovu vhrkla krev.

Spokojeně si pomyslel cosi v tom smyslu, že ani le-dová královna není tak chladná a netečná, jak by chtě-la.

„Co tu děláš?“ optala se hlasem, který by zmrazil i sněhuláka. „Už jsem se rozloučila.“

„Nebylo by slušné nedoprovodit tě zpět do tvého pokoje.“

Rty se jí sevřely ještě o něco pevněji. Od chvíle, kdy ji před třemi lety najal jeho bratr Adrian, se Alejandro nepokrytě bavil tím, jak si ji neustále dobíral a pokouš-el se s ní flirtovat. Provokoval ji a ze všech sil se sna-žil vynutit bezděčnou, přirozenou reakci z ženy, která dávala přednost práci před zábavou. Povedlo se mu to teprve minulou noc, když sténala jeho jméno a zarýva-la mu nehty do ramen. Připadalo mu, jako by i teď cítil horkost jejích doteků.

„Nemám tu pokoj.“

Zamračil se. „Proč ne?“

„Bydlím v New Yorku u známých.“

Hrud se mu sevřela žárlivostí. „U známých?“

Při změně tónu jeho hlasu ani nehnula brvou. „Ano.“

„Znám je?“

„Ne.“ Otevřela dveře a vyšla na chodbu. Zachytil je dřívě, než se stačily zavřít, a vykročil za ní.

„Neměl by sis obléct aspoň košili?“ poznamenala cestou k výtahu. Zvuk jejích kroků teď tlumil tlustý koberec.

Cestou minuli nějaký starší pár. Ženě při pohledu na

Alejandrovu nahou hrud klesla brada, její manžel jen cosi popuzeně zabručel a zatahal ji za ruku, aby přidala do kroku.

„Není mi zima,“ odbyl její poznámku. Když pak cinkl výtah a jeho dveře se s tichým zašuměním otevřely, dodal: „Všechno jsi to už viděla. Líbala. Kousala.“

„Ano, už mi to došlo. Nemusíš to pořád opakovat.“

Vstoupil za ní do kabiny dříve, než se dveře stačily zavřít, a stiskl tlačítko do přízemí. Znovu se tak ocitli v těsné, intimní prostora. Uslyšel, jak se Calandra zhluboka nadechuje, a vycítil, jak mezi nimi znovu jiskří těžko popsateľná energie. Znovu se ho zmocnilo vzrušení a do mysli mu nanovo vtrhly lahodně dráždivé obrazy jejich společné noci. Zariskoval a klesl pohledem k rozkroku.

Calandra teď hleděla přímo před sebe. Narovnal se v ramenou a její plná ňadra napjala tenkou látku šatů. Po zádech jí splynuly tmavé kadeře a Alejandro pocítil neodolateľnou touhu znovu do nich vplést prsty.

Výtah zastavil a jeho dveře se otevřely přímo do hotelové haly. Lemovaly ji řecké sloupy s amforami přetékajícími záplavou květů. Ze stropu visely zlacené lustry a provoz z rušné třídy za okny sahajícími od podlahy až ke stropu tlumila tichá instrumentální hudba.

Calandra vyšla z výtahu a na podlaze z růžového dřeva zacvakaly její podpatky. Nenuceně se vydal za ní. I když se chtěl vrátit do pokoje, objednat si snídani do postele a před odletem do New Orleansu naspát alespoň pár hodin, tušil, že by se měl zachovat alespoň trochu galantně a přinejmenším ji doprovodit do taxíku.

Recepční k němu zvedla pohled a hned nato ztuhla jako solný sloup. Za brýlemi s širokými obrubami se jí rozšířily zorničky. „Ehm, pane...“

Zamrkal na ni. „Vím, zapomněl jsem si obléct košili. Za chvíli to napravím, slibuju.“

Přidal do kroku, protože Calandra právě vycházela

z hlavních dveří a mávala na taxík. Ve chvíli, kdy ji dostihl, už ale u chodníku parkoval žlutý vůz a ona sahala po klíče na zadních dvířkách.

„Nech to udělat mě,“ předběhl ji, otevřel dvířka a s úklonou jí pokynul dovnitř.

Hodila po něm pohledem zúžených zornic, po chvíli váhání ale přece jen ztuha zamumlala: „Děkuju.“

„Rádo se stalo.“

Obrátila k němu hlavu, jako by mu chtěla na rozloučenou do tváře vmést nějakou poslední sžíravou poznámku, slova jí ale uvízla na rtech ve chvíli, kdy se znovu setkaly jejich pohledy. Na zlomek vteřiny z ní vyprchal chlad a ocelová šed' jejích očí se proměnila v mlžnatý opar podbarvený touhou a steskem.

Zamrkal a ucítil, jak se i jeho zmocňuje smutek. „Calandro, já...“

Potřásla hlavou a sáhla po rámu dvířek. „Sbohem, *señore* Cabrero.“

Dvířka se s prasknutím zavřela a vůz odjel. Rozpačitě sledoval, jak jej polyká nekonečná řeka newyorských ulic. Zvedl nevidoucí pohled k slavným mrakodrapům a proklel svíravý pocit, který mu nečekaně spoutal hrud'

Tušení, že v jeho životě není něco v pořádku, v něm sílilo už dobrý půlrok. Nekonečné večírky mu přestávaly přinášet potěšení, a pokud by k sobě chtěl být zcela upřímný, musel by připustit, že už dlouho touží po něčem smysluplnějším a trvalejším. Nedovedl si vysvětlit, proč se mu po noci s Calandrou zdá, jako by se jeho svět nadobro vychýlil ze zajetých kolejí.

Nevěděl, jak dlouho zůstal stát na ulici a jen mlčky upíral pohled směrem, jímž odjel Calandřin taxík. Ze zadumání ho vytrhlo až vulgární pokřikování z okna kolemjedoucího vozu, v němž seděla jakási ženština s křhavýma očima a rozmazanými očními stíny.

Jediná noc. Jen jedna noc nezapomenutelného sexu. Tak to je a tak je to taky správné.

S touto myšlenkou se otočil a zvolna vykročil zpět k hotelu. Recepční dál stála za pultem s rukama složenými na hrudi a zúženými očima. Podle černožlaté jmenovky na blůze uniformy se jmenovala Leila. „Pane, od našich hostů očekáváme, že budou v prostorách recepce hotelu nosit košili, kalhoty a boty,“ oznámila mu přísně.

Usmál se a opřel se loktem o pult. Místo aby spočinula zálibným pohledem na jeho hrudi, jak čekal, jí oči ještě více ztvrdly a zúžily se do nevrkých škvírek. Uvědomil si, že je to už druhá žena, která se jím dnes ráno nenechala okouzlit.

Omluvně pokynul dlaní. „Promiňte. Nesoustředil jsem se. Už se to nebude opakovat.“

Pokynula bradou ke vchodovým dveřím. „Doufám, že se u nás vaší přítelkyni líbilo.“

Úsměv na jeho tváři povadl. „Hm, jistě.“

Leile po tváři konečně přeběhl alespoň trochu slivný výraz. „Možná se to časem urovná.“

Dlouze se na ni zadíval a sotva znatelně se pousmál. „Díky. A omlouvám se.“

Posunula si brýle ke kořeni nosu a stroze přikývla. „Budiž. Hlavně ať se to neopakuje, pane Cabrero.“

Ucouvl s rukama v úrovni ramen, jako by se vzdával, a znovu se zářivě usmál. Jen mlčky obrátila oči v sloup.

Utěšil se tím, že má dost vlastních starostí a názor recepční jej nemusí zajímat. *Měl bys třeba řídit podnik a zapomenout na ženu, která od tebe prchala, jako by měla v patách smečku hladových vlků. A která při tom vypadala tak dráždivě pomačkaně a sexy.*

Usoudil, že si bude muset pečlivě naplánovat celý zbytek dne. Krok jedna: studená sprcha. Krok dva: obléct se a nasnídat. Krok tři: vydat se na letiště. Krok čtyři: zapomenout na Calandru Smytheovou a tu neuvěřitelnou noc.

DRUHÁ KAPITOLA

O čtyři měsíce později

Calandra pátrala pohledem v davu hostů, kteří se procházeli a konverzovali na trávníku před honosnou pařížskou vilou, sídlem Adriana Cabrery. Stopku sklenky s šampaňským svírala tak pevně, jako by to byl její záchranný kruh na rozbouřeném moři. Všichni hosté byli v rádoby neformálním oblečení, ženy v značkových letních šatech, muži ve světlých košilích s krátkými rukávy. Blazeovaně popíjeli šampaňské a ochutnávali žampionové tartaletky. Už z prvního pohledu jí bylo zřejmé, že se tu znovu sešla evropská společenská smetánka.

Svého času jsi k do ní taky patřila, prvních třináct let života, pak při práci pro Adriana.

Usoudila, že by teď raději byla v Severní Karolíně, ve svém starém, rozvrzaném domě, schoulená v posteli s nějakou dobrou knihou. Zkoušela si dodat odvalu tím, jak si znovu a znovu připomínala, že jde jen o pár chvil a několik slov, po kterých bude moci odejít a už se sem nikdy nevracet.

O výsledku rozhovoru si nedělala žádné iluze. Alejandro jí už od prvního setkání dával nad slunce jasněji najevo, že o žádné závazky nestojí a manželství pro něj nepřichází v úvahu.

Přicestovala do Paříže jen proto, že ji k tomu neúnavně ponoukala její sestra Johanna. Všechny pokusy o spojení na dálku zatím selhaly. Maily zůstaly

bez odpovědi, telefonáty několikrát skončily hned u Alejandrovy strohé a nepochybně velmi efektivní sekretářky. Jediná možnost, která jí zbyla, spočívala v trochu zoufalém pokusu proniknout na zásunbní slavnost bývalého šéfa, z jehož podniku před čtvrtrohem odešla nepříliš profesionálním způsobem.

Letenku si naštěstí nemusela platit ze svého, dostala ji od předního evropského módního domu, kde se ucházela o místo. Její sestra byla přesvědčená, že pokud jí zaplatili letenku, může už s novým místem najisto počítat.

Skutečnost ale nebyla ani zdaleka tak růžová, jak si jí Johanna představovala. Přijímací rozhovor ustrnul na mrtvém bodě v okamžiku, kdy se jí zaměstnavatel optal, jestli si může promluvit s Adrianem Cabrerou, jejím minulým zaměstnavatelem. Její návštěva Francie tak získala druhý účel – kromě toho, že si chtěla vážně promluvit s Alejandrem, teď doufala, že se jí povede Adriana přimět, aby jí dal doporučení. Nerozcházel se sice v příliš přátelském duchu, Calandra ale věřila, že tři roky tvrdé práce pro jeho podnik přece jen stojí za zmínku.

Jak ráda by se napila šampaňského a ucítila v hrdle jeho veselé šumění! Možná by jí trochu uklidnilo zrychlený tep a přimělo ji zapomenout, že si dnes musela obléci poslední společenské šaty, které jí ještě zbyly. Všechny ostatní musela prodat, aby alespoň trochu posílila rychle mizející úspory.

„Je krásná, že?“

Pokusila se ovládnout myšlenky, které se jí nekontrolovaně rozbíhaly na všechny strany, a než se rozhodla zjistit, kdo ji vytrhl z neutěšeného hloubání o nejasné budoucnosti, vyloudila na tváři zdvořilý, trochu lhostejný výraz. Zjistila, že hned vedle ní stojí vysoká bruneta, která se právě kochá pohledem na siluetu Eiffelovy věže na pozadí tmavnoucí oblohy.

„Jste v Paříži poprvé?“ I když měla Calandra k zdvořilé konverzaci o všem a ničem víceméně odpor, vycítila

z nevinné poznámky cosi, co ji téměř došlo. Když se k ní pak mladá žena obrátila čelem, musela se Calandra kousnout do jazyka, aby nevykřikla překvapením. Obdiv a úžas, který ženě zářil v očích, podtrhovalo to, že zatímco jedno její oko bylo světle modré, druhé mělo odstín světlého jantaru.

Neznámá nadšeně přikývla. „Ano. Od deseti žiju ve Španělsku. Odjakživa jsem ale snila o tom, že jednou uvidím Paříž.“

Pocítila nevysvětlitelnou touhu uchránit neznámou před zklamáním. Sevřela v prstech sklenku o něco pevněji a odolala nutkání vzít ji za ruku a odtáhnout i proti její vůli bokem, někam, kde bude mimo dosah vlků v rouše beránčím.

„Jmenuju se Annistyn, ale pro přátele jsem Anna,“ představila se jí trochu opožděně žena.

„Callie.“

„Jak dobře znáte Adriana a Everleigh¹?“

„Jednu dobu jsem pracovala pro Adrianovo vinařství.“

Anniny oči ožily. „Bydlím v Casa de Cabrera v Granadě. Můj strýc Diego je tam majordomus.“

Calandra se pousmála. Na stříbrovlasého správce zámku Cabrerových měla hezké vzpomínky.

„Ach...“ zalkla se teď překvapeně Anna.

Callie sledovala její pohled a zjistila, že Adrian a jeho snoubenka Everleigh právě stojí na terase s výhledem na trávník. V uších jí znovu zašuměla zpěněná krev. Zkusila odhadnout, jestli si jí už Adrian všiml, a pokud ano, zda ji ze své slavnosti nechá ochrankou vyvést dříve, než se jí povede promluvit s ním nebo jeho mladším bratrem.

Dýchej. Zůstaň klidná.

¹ Hlavní hrdinové příběhu *Sladké hrozny Andalusie*, který jste si mohla přečíst v říjnu. Poznámka redaktora.